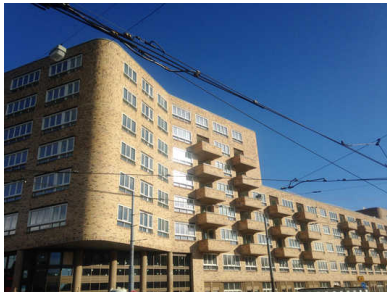

Hoofstad De Smaragd

→ De Smaragd, een geslaagde eigentijdse verwijzing naar de Amsterdamse School.

Foto Ronald Hooft

RONALD HOOFT

De meeste mensen houden niet van verandering en als ze al iets veranderen, willen ze het liefst dat het lijkt op iets dat ze al kennen. De vernieuwingen van deze krant zijn over het algemeen goed ontvangen, hetgeen volgens bovenstaande theorie wellicht komt doordat de vormgeving doet herinneren aan een oude krant.

Om reden van bezuinigingen (drukinkt) moest ik afscheid nemen van vijf sterren, zodat ik mij nog genuanceerder zal proberen uit te drukken dan u al van mij gewend bent.

Op het hierboven afgebeelde portret kreeg ik gemengde reacties. Zo vroeg een trouwe lezer zich af of Het Parool de illustraties

geoutsourcet had in Bangladesh. Zelf ben ik er eigenlijk heel tevreden over. Op het plaatje zie ik eruit als de liefdesbaby van Carlos 'de Jakhals' Ramirez en Conchita Wurst, toevallig twee individuen die ik enorm bewonder, dus mij hoor je niet klagen.

Ook de stad is bij voortdurend aan verandering onderhevig. Bouwen binnen bestaand stedelijk weefsel is altijd een hachelijke zaak. Vigerende welstandsnota's zijn er op gericht nieuwe bebouwing zoveel mogelijk te laten opgaan in wat er al staat. Om conflict te voorkomen worden op veel plekken projecten gerealiseerd die eruitzien alsof ze er al eerder stonden, of sterker nog: waarvan het beter geweest was als ze er al veel eerder gestaan hadden.

In de Indische buurt is tijdens de grootscheepse stadsvernieuwingsoperaties in de jaren zeventig veel sociale woningbouw uit de jaren twintig gesloopt. Hiertussen zaten veel hoogstandjes in de stijl van de Amsterdamse School.

Aan de verkeerde kant van het spoor bij het Muiderpoortstation lijkt een halve eeuw later de cirkel rond. In opdracht van corporatie de Alliantie tekende het Amsterdamse bureau M3H Architecten hier een groot nieuw project. Voor gebouw De Smaragd - Indische buurt, smaragd, u snapt 't - werd de bestaande bouwkundige constructie hergebruikt.

Het elegant afgeronde kopgebouw aan de spoorzijde telt zes verdiepingen op een dubbelhoge glazige plint, waarin plek is voor winkels en horeca. De gevels zijn afgewerkt met een warme gele baksteen, met een zandkleurige terugliggende voeg. De kloeke in bentheimer geschilderde houten kozijnen, de stenige balkons aan het lagere deel en de prachtige metseldetails verwijzen schaamteloos naar de Amsterdamse School, maar zijn

desondanks onmiskenbaar eigentijds. Houtwerk van entreeuren en stalen doorvalhekwerken zitten strak in de olijfgroene lak.

Ouderwets veel aandacht en zorg zijn uitgegaan naar de detaillering van de plint van de laagbouw. Deze is gematerialiseerd in grindbeton, een materiaal dat vooral geassocieerd wordt met kantoorkolossen uit de jaren zestig en tuinpadtegels uit hetzelfde tijdperk. Die associatie is hier volkomen verdwenen. Sculpturale deuromlijstingen, subtiel verholen brievenbuspanelen en uitgespaarde huisnummeringen; alles verbluffend precies getekend, vakkundig en liefdevol uitgevoerd.

Had ik ze nog allemaal gehad, dan zou ik er nog vijf sterren bij geven.

*****